

Sygn. akt IV KK 404/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **A. C.**

ukaranego z art. 98 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 września 2018 r.,

w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich na korzyść ukaranego

od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w K.

z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt XI W [...]

**1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4
k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie umarza;**

2. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 12 sierpnia 2015 r., sygn. akt XI W [...], Sąd Rejonowy w K. uznał obwinionego A. C. za winnego tego, że w dniu 18 czerwca 2015 r. około godziny 17.45 w miejscowości T. kierując pojazdem marki T. o nr rej. [...] użył pilota do zdalnego sterowania bramą wjazdową do posesji nr [...] w miejscowości T., w wyniku czego doprowadził do uruchomienia funkcji zamknięcia

skrzydła bramy, które uderzyło we wjeżdżający pojazd marki F. o nr rej. [...], czym spowodował straty na szkodę P. R. oraz Z. P. oraz zagroził bezpieczeństwu osób znajdujących się w pojeździe marki F. o nr rej. [...], tj. wykroczenia z art. 98 k.w. Na podstawie art. 98 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. Sąd wymierzył temu obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 złotych. Ponadto zasądził od ukaranego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 zł tytułem kosztów postępowania.

Wobec niezłożenia sprzeciwu od powyższego rozstrzygnięcia, orzeczenie uprawomocniło się z dniem 16 września 2015 r.

Kasację od tego wyroku w całości na korzyść A. C. wniosł Rzecznik Praw Obywatelskich. Zarzucił w niej rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.s.w., poprzez wydanie w stosunku do obwinionego A. C. wyroku nakazowego, w sytuacji gdy w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina obwinionego budziła poważne wątpliwości. Na tej podstawie skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w K. oraz umorzenie postępowania, na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w., z powodu przedawnienia orzekania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 93 § 2 k.p.s.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym, a więc na posiedzeniu bez udziału stron, może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości. Brak wskazanych wątpliwości oznacza, że nie ma ich odnośnie sprawstwa danego czynu, jak i winy obwinionego, z uwzględnieniem zarówno jego wyjaśnień, jak i innych dowodów przeprowadzonych w toku czynności wyjaśniających (tak Sądu Najwyższego w wyrokach z dnia 21 lipca 2011 r. III KK 144/11 oraz z dnia 4 listopada 2014 r. III KK 143/13). Zasadniczo tryb nakazowy przewidziany został przez ustawodawcę do najbardziej oczywistych przypadków, gdy materiał jest tak jednoznaczny, że nie nasuwa żadnych istotnych wątpliwości co do winy, jak i okoliczności popełnienia zarzucanego czynu, jak i oceny prawnej czynu obwinionego. Jeśli zatem Sąd stwierdzi wątpliwości dotyczące opisu czynu, wystarczającej podstawy dowodowej do jego przypisania, czy kwalifikacji prawnej zarzucanego czynu, to ma obowiązek

skierować sprawę na rozprawę.

W badanej sprawie Sąd przyjął kwalifikację prawną czynu jako wykroczenia z art. 98 k.w., pomimo, że taka kwalifikacja prawna tego czynu powinna wzbudzić jego wątpliwości. Wymieniony przepis dotyczy bowiem wykroczenia polegającego na prowadzeniu pojazdu poza drogą publiczną bez zachowania należytej ostrożności i spowodowaniu zagrożenia dla innych osób. Z treści przepisu wynika, że przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 98 k.w. jest bezpieczeństwo innych osób, ale zagrożone w określony sposób, bo przez niezachowanie należytej ostrożności przy prowadzeniu pojazdu poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu. Źródłem tych zasad są przepisy dotyczące bezpieczeństwa w ruchu, w tym m.in. włączanie się do ruchu, prędkość i hamowanie, zmiana kierunku lub pasa ruchu, wymijanie, omijanie, cofanie, wyprzedzanie, przecinanie się kierunków ruchu (por.: Ryszard A. Stefański, Komentarz do art. 98 Kodeksu Wykroczeń.). Jeśli zatem do zagrożenia bezpieczeństwa innych osób musi dojść w wyniku niezachowania należytej ostrożności przez prowadzącego pojazd przy jego prowadzeniu, to pomiędzy prowadzeniem pojazdu, a spowodowaniem niebezpieczeństwa wystąpić musi swoistego rodzaju związek przyczynowo - skutkowy.

Tymczasem opis czynu przypisanego obwinionemu wskazuje, że jego zachowanie polegało na użyciu pilota do bramy. W wyniku uruchomienia jego funkcji zamknięcia skrzydło bramy uderzyło w inny pojazd, wskutek czego doszło do zagrożenia bezpieczeństwu innych osób. Sprawca prowadził wprawdzie pojazd, ale ta okoliczność pozostaje bez znaczenia dla spowodowanego niebezpieczeństwa. Nie było ono powiązane przyczynowo-skutkowo w sposób adekwatny z prowadzeniem pojazdu, a z użyciem pilota do bramy. Ta okoliczność powinna doprowadzić Sąd do powstania wątpliwości co do prawidłowości kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego obwinionemu. Te wątpliwości natomiast powinny doprowadzić Sąd do podjęcia decyzji o rozpoznaniu sprawy na rozprawie.

W związku z powyższym konieczne jest uchylene zaskarżonego wyroku jako wydanego z naruszeniem art. 93 § 2 k.p.s.w., które to naruszenie miało istotny wpływ na treść wydanego wyroku. Poza tym w związku z upływem terminu przedawnienia karalności tego wykroczenia przewidzianego w art. 45 § 1 k.w.

konieczne było umorzenie postępowania na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 119 § 2 pkt 1 k.p.s.w.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.